

- ★ **NAVN:** Morten Ankerdal.
- ★ **ALDER:** 41 år.
- ★ **KARRIERE:** Har været skiguide, postbud, lagerarbejder, indtil han i 1998 fik job på TV 2. Har arbejdet som vært og journalist på bl.a. Go'Morgen Danmark og Sporten. I 2014 blev han af Billedbladet kåret til Danmarks mest populære sportsvært.
- ★ **AKTUEL MED:** TV 2's nye sportskanal.
- ★ **PRIVAT:** Gift med Vibeke Nesse, sygeplejerske og tidl. håndboldspiller. De har to børn på 8 og 10 år.

For Morten Ankerdal er sport en leg, og han bruger cyklen så meget som muligt, når han skal rundt.

MORTEN ANKERDAL

„Jeg vil gerne vise, at jeg er god nok”

Morten Ankerdal elsker at vinde – og hader, når folk er ligeglade. Mød den 41-årige tv-vært, som har arvet sin store passion for sport, higen efter viden og høje arbejdsmoral efter sin far. Men også har et blødt punkt for familielivet, slik og kridhvid pasta.

Af Camilla Alfthan Foto Trine Bukh

Han var kun syv år gammel og på skiferie i Norge, da han lærte sit livs lektion. Turene ned ad de snedækkede fjelde var gået let nok. Men da han skulle op igen ad et særligt stejlt bjerg, kunne han pludselig ikke. Lige meget hvor meget han prøvede, skred han hele tiden ned igen. De fleste forældre ville nok have taget ham med hjem til hotellet, men ikke Morten Ankerdals far. Heller ikke selv om klokken var mange, og sønnen var træt.

– Jeg kan huske, at vi blev ved og ved. Selv efter at projektorerne var slukkede, og folk var gået hjem, stod vi der i mørket og asede og masede. Til sidst lykkedes det. Jeg kom op ad bjerget, fortæller den 41-årige tv-vært og griner.

Han har mange barndomsminder i samme stil. Som da han deltog i et løb i skolen, og hans far spurtede med på den tre kilometer lange rute.

– Han pacede mig hele vejen og skubbede mig langt videre, end jeg selv troede, at jeg kunne. Jeg kom i mål længe før de andre og med tårerne løbende ned ad kinderne. På det punkt var han nok lidt grænseoverskridende. Men jeg har stor respekt for, at han så, at jeg på den måde blev bevidst om, at jeg kan meget mere, end jeg tror. Han vidste, at jeg kunne lide det, og at jeg elsker at vinde, fortæller Morten Ankerdal og smiler.

Det er på TV 2, at danskerne for alvor har lært den sym-

patiske tv-vært at kende, som er gået i faderen, Steen Ankerdals fodspor. Han elsker at tale om sport, og efter en formiddag i hans selskab har man følelsen af, at der ikke er dét, han ikke ved, eller den atlet han ikke kender i detaljer.

Stress gør mig effektiv

I virkeligheden ville han være jurist, da han ikke syntes, at han var god til at skrive. Men på universitetet mærkede han hurtigt, at juraen ikke var noget for ham. Det var først, da han rejste til Frankrig for at arbejde som skiguide, at han fandt ud af, at han skulle have med mennesker at gøre. I 1998 fik han muligheden for at blive vikar på TV 2's tekst-tv, og han slog til.

– Jeg vidste, at jeg havde fået en chance takket være min far, så jeg skulle gøre mig ekstra umage. Jeg kom altid sent hjem om aftenen til mit værelse i Odense, hvor jeg sov på en luftmadras – og ofte drømte jeg, at jeg havde lavet en fejl på arbejdet. Så jeg skyndte mig ind om morgenen, så jeg kunne nå at rette det, før det blev opdaget. Den dér følelse af, at tingene altid kan blive bedre, sidder der stadig. At jeg skal vise, at jeg er god nok, fortæller han.

Ikke at det er et problem. Faktisk findes der ikke noget mere motiverende for ham end at have en modstander – nogen eller noget at konkurrere imod.

– Det er det sundeste, der findes og en dejlig drivkraft, >

der gør, at jeg er her i dag. Mange mennesker ser bare forhindringerne, og så får de stress. Men hvis arbejdet hober sig op, skal man tage det øverste papir i bunken. Starte et sted og koncentrere sig om det. Stress er ikke nødvendigvis noget dårligt. Det viser bare, at der er nogle mennesker, som interesserer sig for dét, du laver, og at der er bud efter dig. Det er et enormt privilegium, og i virkeligheden bliver jeg meget mere effektiv af, at jeg stresser.

Man er nødt til at vide noget

Sporten har altid spillet den helt store rolle i Morten Ankerdals liv. Han er gift med den norske håndboldspiller Vibeke Nesse, som spillede professionelt, mens hun læste til sygeplejerske i Danmark. Sammen har de fået børnene Emilie og Mikkel på 10 og 8. Mens hans datter er ridepige, dyrker Mikkel springgymnastik. Det betyder dog ikke, at midt-dagsamtalerne kun handler om sport. Langtfra.

– Min kone har i mange år arbejdet med narkomaner. Det er spændende, hvordan man kan trænge ind og hjælpe en sådan samfundsgruppe. Men også skræmmende, hvordan man næsten altid kan føre deres problemer tilbage til barndommen. Ting, som har gjort, at de har behov for at forsvinde væk fra hverdagen. Derfor skal vi virkelig tænke over, hvordan vores børn vokser op. At vi gør vores bedste for at give dem nogle trygge rammer.

Han er selv vokset op i et hjem, hvor der var en stor viden. Ville man deltage i samtalerne, skulle man være belæst.

Den lektion lærte han, da han som 17-årig sad i lufthavnen med sin far og nogle af hans kolleger.

– De talte om Hemingway og tyrefægtning. Jeg kendte ikke Hemingway, og jeg vidste intet om tyrefægtning. Så jeg sad bare og lyttede. Da jeg kom hjem, besluttede jeg mig for at læse Hemingway. Det er ikke sjovt at være udenfor. Og hvis man vil deltage i fællesskabet, er man nødt til at vide noget, fortæller han.

Derfor ligger det også godt til ham, at kundskaben er i højsædet på TV 2's nye sportskanal, og at der er fokus på en masse mindre sportsgrene, som Danmark er gode til.

Det handler om at komme tilbage til passionen og oplevelserne. Meget har nemlig forandret sig i takt med, at sporten er blevet professionel, og enorme pengesummer står på spil.

– Mange atleter er blevet uselvstændige – de lærer ikke at løse problemerne selv uden deres trænere. En badmintonspiller som Morten Frost var genial til at læse spillet og tage de rette beslutninger. Det er Caroline Wozniacki også.

For hende har det slet ikke fungeret med at have en træner. Hun er vokset op i en familie, hvor man selv finder ud af tingene. Hendes far spiller elendigt tennis, men han kan give hende nogle gode råd. Oven i det har hun en personlighed, som gør hende til et monster at spille imod, når hun har fundet sig selv som nu. Hun giver nemlig aldrig op. Hun er for mig et af de helt store forbilleder og ret atypisk i forhold til de fleste danskere.

Beckham, Woods og Gade

Mennesker inspirerer ham. Det fandt han ud af, da han var vært på Go'Morgen Danmark.

– En galoptræner på 78 kan give mig nogle ting, som jeg kan bruge, også selv om han ikke har vundet en masse guldmedaljer. Omvendt er dét at være den bedste i verden noget helt specielt, og danskerne forstår ikke rigtig at værdsætte dette. De forstår ikke, hvor stor verden er, og hvor mange som kæmper for at nå toppen. Her skal man snarere være som alle andre.

Nogle af de største personligheder, han har mødt, har været stjerner. F.eks. David Beckham, som han fra et interview under VM i 2002 husker som en ydmyg, hårdtarbejdende fyr, som ikke sagde ret meget. Helt anderledes var golfstjernen Tiger Woods.

– Han havde en aura omkring sig, som var helt speciel. Han havde meget at fortælle, og hvis du var den, der fik hans opmærksomhed, stod tiden stille mellem jer, selv om der stod 100 mennesker omkring ham. Han tog en hel idrætsgren og flyttede den et andet sted hen, både spille-mæssigt og personligt og blev på den måde et ikon.

På det personlige plan er det venskabet med badminton-

ret stjerner. F.eks. David Beckham, som han fra et interview under VM i 2002 husker som en ydmyg, hårdtarbejdende fyr, som ikke sagde ret meget. Helt anderledes var golfstjernen Tiger Woods.

”Den dér følelse af, at tingene altid kan blive bedre, sidder der stadig. At jeg skal vise, at jeg er god nok.”

MIT LIVS HØJDEPUNKTER

Da jeg møder min kone i 2001 til VM i kvindehåndbold. Hun har givet mig en ro, som jeg er taknemmelig for.

Da jeg bliver far for første gang i 2004. Der forandrer

mit liv sig. Jeg finder ud af, at jeg ikke er den vigtigste læn-gere. At få en familie og få et ansvar for andre er noget af det eneste, der kan få mig til at prioritere ting væk.

Da Danmark vinder EM i herrehåndbold i 2008, hvor

vi sender live fra Rådhus-pladsen. Det starter med kaos, men ender i en gigantisk fest. Jeg tænker, at hvis jeg kan det her, så kan jeg klare det meste.

spilleren Peter Gade, som har betydet mest.

– Han har fulgt nogle drømme, siden han var lille og hele tiden forsøgt at gøre tingene bedre. Oven i det har han taget forpligtelsen af at være den bedste. Han er ambassadør indenfor sit fag, så jeg har set ham stå og træne med børn om formiddagen, når han om aftenen skulle ud og konkurrere. Det aftvinger en enorm respekt. Meget mere end hvad han når at vinde.

Hvis folk gør sig umage, kan han tilgive dem næsten hvad som helst. De, som bare er ligeglade irriterer ham grænseløst.

– Hvis de samtidig tror, at vi skal gøre noget sammen, stejler jeg helt. Der er jeg meget hård. Mens jeg privat er lidt konflikt-sky og genert, opfatter mange på TV 2 mig nok som en ret konfronterende person, siger han.

Det hele handler om en kærlighed til det, han laver. Med 1.500 numre i mobiltelefonen ser man ham altid stå og tale i telefon i ét eller andet hjørne for at tjekke op på noget. Han er desuden selverklæret sportstosse, og derhjemme hober udstyret sig op i alle kroge – tennis og badmintonketsjere, skiudstyr, golfkøller, løbesko og bolde til fodbold og håndbold. Lige nu dyrker han fitness, og så cykler han meget, da han har fået dårlige knæ.

– Men jeg tror, at kroppen husker, hvis den før har været i topform. Den kommer hurtigere tilbage. Da jeg i sommer skulle være med på cykel i en ironman, begyndte jeg først at træne, tre uger før jeg skulle deltage. Det er jo helt vanvittigt. Men det gik – også selv om jeg de sidste 35 kilometer cyklede i krampe.

Vi kan mere, end vi tror

Det overrasker ham, hvor meget man kan presse sig selv. Han har lige været til foredrag med triatleten Camilla Pedersen, som lå i koma efter et styrt på sin cykel. Nu er hun tilbage og konkurrerer igen.

– Det, hun gør, ligger langt ud over det, jeg nogensinde har prøvet. Det beviser, at vi kan meget mere, end vi selv går rundt og tror. Det hele handler om, at vi skal tro på det, siger han og løfter pegefingern med et glimt i øjet.

– Det kan være noget kreativt, noget sport eller noget helt andet, som gør, at man kan tanke selvtillid og tro på sig selv. Og det er ekstremt vigtigt. Det er dét, der får os til at vokse som mennesker, fortæller han.

Samme livsindstilling gik igen hos hans far, Steen Ankerdal. Han så hele tiden muligheder. Også helt til sidst i den fem år lange kamp mod cancer, som han tabte i 2014.

– Han var aldrig en klynker. Han så altid livet ekstremt positivt. Selv når han var allermest syg, og det gjorde måske, at omverdenen ikke forstod, hvor alvorligt det var. Jeg vidste udmærket godt, at han formentlig ikke engang blev 70 år. Mens hvis jeg sagde det, hørte han det ikke, for det kunne han ikke bruge til noget. Det var sådan, han var. Journalistik var hans passion, og han prøvede at holde fast i det så længe som muligt. Nu er det ekstremt vigtigt for ham.

– Det lever også hos mig. At vi gør arbejdet bedst muligt, og så kan vi altid sove bagefter. Jeg har været så privilegeret at have en sparringspartner i min far, og den sparringspartner vil jeg altid savne, for han var der jo lige til det sidste. Jeg kan bare være glad for, at jeg nåede at have ham i så mange år. For det er en gave at have en forælder, der ved noget om det, man laver – og kan give én modspil. *

Foreningslivet er noget, der betyder meget for Morten Ankerdal. „Idræt er en dannelsesrejse, hvor du lærer at begå dig blandt andre. Det skal vi værne om.”